

Հովհաննես Թումանյան

Վրաստանի համար

Երբ խոսում են Վրաստանի
Թըշնամանքից արյունոտ,
Ջարմանք է ինձ պատում հայտնի,
Եվ խորին ցավ, և ամոթ:

Ո՞չ ապաքեն գիտեն նրա
Ոսոխները մինչ անգամ,
Աղ ու հացն է սիրել միշտ նա,
Միշտ աշխարհքին բարեկամ:

Թեև պատած հազար վերքով

Շատ ցավեր է նա տարել,
Բայց խաչակիր իրեն ձեռքով
Դեռ ոճիր չի կատարել:

Եվ իր ձեռքը եթե համառ
Տարածում է հին վրկան,

Ոչ թե դաժան գործի համար,
Այլ դեպ պայծառ ապագան:

Եվ ի՞նչպես չեն տեսնում ոմանք
Նրրա ընթացքն աննրկուն,
Ո՞նց են ասում. իր բախտի տակ

Նա ընկել է անկանգուն:

Ո՞չ ապաքեն Կովկասն անասատ
Պատ է կանգնած մինչ երկին,
Որ չըհաղթի բուքը նրրան,
Ինչքան սուրա մոլեգին:

Ո՞չ ապաքեն Պոնտոսը հար
Շունչ է հոսում հով ու գով,
Որ նա հավետ մընա դալար,
Խորշակներից ապահով:

Եվ չե՞ն լրսել դեռ վրրացու

Երգը գրվարթ ու անհոգ,
Ո՞նց է ծաղրում նա մահացու
Ամեն հարված անողոր:

Երբ խոսում են իր անկումից,
Թըշնամանքից արյունոտ,

Չարմանք է ինձ պատում անվերջ,
Եվ խորին ցավ, և ամոթ:

1916